

SEJM

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

IV kadencja

Prezes Rady Ministrów

RM 10-127- 03

Druk nr 1909
Warszawa, 14 sierpnia 2003 r.

Pan

Marek Borowski

Marszałek Sejmu

Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- **o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a republiką Austrii o uzupełnieniu i ułatwieniu stosowania Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 r., podpisanej w Warszawie dnia 2 czerwca 2003 r.**

W załączeniu przedstawiam także opinie dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych zostali upoważnieni Minister Spraw Zagranicznych oraz Minister Sprawiedliwości.

z up. Wiceprezes Rady Ministrów

/-/ Marek Pol

projekt

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

PREZYDENT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 2 czerwca 2003 r. w Warszawie została sporządzona Umowa między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Austrii o uzupełnieniu i ułatwieniu stosowania Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 r.

Po zapoznaniu się z powyższą Umową, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jaki i każde z postanowień w niej zawartych,
- jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona,
- będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej

Dano w Warszawie, dnia..... 2003 r.

PREZYDENT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Aleksander Kwaśniewski

PREZES RADY MINISTRÓW

Leszek Miller

U S T A W A

z dnia

o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Austrii o uzupełnieniu i ułatwieniu stosowania Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 r., podpisanej w Warszawie dnia 2 czerwca 2003 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Austrii o uzupełnieniu i ułatwieniu stosowania Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 r., podpisanej w Warszawie dnia 2 czerwca 2003 r.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

U Z A S A D N I E N I E

1. W dniu 17 czerwca 1996 r. weszła w życie, w stosunku do Polski, Europejska Konwencja o pomocy prawnej w sprawach karnych, sporządzona w Strasburgu dnia 20 kwietnia 1959 r. oraz Protokół Dodatkowy do tej Konwencji, sporządzony w Strasburgu dnia 17 marca 1978 r.

Stroną Konwencji i Protokołu Dodatkowego jest również Republika Austrii.

Zgodnie z art. 26 ust. 3 Konwencji Państwa - Strony mogą zawierać między sobą umowy dwu lub wielostronne o pomocy prawnej w sprawach karnych, jedynie w celu uzupełnienia postanowień tej Konwencji lub ułatwienia stosowania zasad w niej zawartych. W praktyce państw europejskich możliwość ta jest szeroko wykorzystywana.

Umowa między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Austrii o uzupełnieniu i ułatwieniu stosowania Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych uzgodniona została w oparciu o art. 26 ust. 3 Konwencji.

Celowość zawarcia Umowy wynika ze znacznej liczby przestępstw popełnianych na terytorium Polski i Austrii przez obywateli obu państw. Obecnie w skali roku sądy oraz prokuratury Polski i Austrii współpracują ze sobą w ramach pomocy prawnej – łącznie w około 150 postępowaniach karnych prowadzonych na swych terytoriach przeciwko sprawcom przestępstw.

W związku z dalszym wzrostem ruchu osobowego między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Austrii, jest konieczne podjęcie działań w celu usprawnienia współpracy organów wymiaru sprawiedliwości obu państw. Potrzebę zawarcia Umowy uzasadnia ponadto fakt, że Europejska Konwencja o pomocy prawnej w sprawach karnych zawarła w swoich postanowieniach jedynie ogólne zasady współpracy międzynarodowej w zakresie spraw karnych, co wynikało z dążenia do ratyfikacji jej przez możliwie największą liczbę państw.

Sytuacja powyższa w pełni uzasadnia potrzebę zawarcia dwustronnej Umowy między Polską a Austrią, której postanowienia zapewniają skuteczniejsze metody i formy współpracy w zwalczaniu przestępczości.

2. Umowa między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Austrii wprowadza między innymi następujące uzupełnienia i ułatwienia do Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 r. oraz Protokołu Dodatkowego do tej Konwencji z dnia 17 marca 1978 r.:
 - 1) rozszerzenie zakresu udzielania pomocy prawnej przez rozciągnięcie jej na wszystkie postępowania w sprawach o czyny, których ściganie należy do właściwości organu sądowego jednego z umawiających się Państw, a na terytorium drugiego Umawiającego się Państwa do właściwości organu administracyjnego (Artykuł I),

- 2) rozszerzenie stosowania Konwencji na sprawy o wznowienie postępowania, ułaskawienie, o odszkodowanie za niesłuszne skazanie, aresztowanie lub zatrzymanie (Artykuł II),
- 3) rozciągnięcie współpracy na postępowania w sprawach o czyny naruszające przepisy podatkowe, celne, dewizowe lub dotyczące monopolu, niezależnie od tego, czy prawo Strony wezwanej przewiduje takiego samego rodzaju opłaty, podatki, cła i obowiązki dewizowe. Istniejący obowiązek zachowania tajemnicy w sprawach skarbowych nie wyłącza udzielenia pomocy prawnej, z tym że przekazane informacje podlegają obowiązkowi zachowania tajemnicy także w Państwie wzywającym (Artykuł III ustęp 1 i 2)
- 4) sprecyzowanie zasad postępowania z przedmiotami pochodzącymi z czynu zagrożonego karą lub uzyskanymi w zamian za te przedmioty – w celu wydania ich pokrzywdzonemu lub w celu innego rozporządzenia przez organ sądowy w Państwie wzywającym oraz niestosowania zabezpieczenia na tych przedmiotach w celu zapłaty ceł, podatków i innych tego rodzaju opłat, chyba że samego pokrzywdzonego właściciela tych przedmiotów obciążają takie opłaty (Artykuł IV),
- 5) rozszerzenie zakresu uczestnictwa i uprawnień przedstawicieli organów Państwa wzywającego biorących udział w czynnościach procesowych na terytorium Państwa wezwanego przez zezwolenie przedstawicielom organów uczestniczącym w postępowaniu karnym – po złożeniu stosownego wniosku, na obecność przy podejmowaniu czynności w ramach pomocy prawnej na terytorium Państwa wezwanego oraz możliwość wnoszenia uzupełniających pytań i proponowania określonych środków (Artykuł V),
- 6) sprecyzowanie zasad udzielania pomocy prawnej w formie zabezpieczenia przedmiotów lub przeszukania przez ograniczenie tylko do sytuacji, w których czyn będący podstawą wniosku byłby ścigany w Państwie wezwanym przez organ sądowy (Artykuł VI),
- 7) określenie warunków koniecznych zrzeczenia się prawa do zwrotu dowodów lub dokumentów przekazanych drugiemu Państwu przez konieczność uzyskania zgody osób trzecich roszcujących do nich swoje prawa (Artykuł VII),

- 8) rozszerzenie obowiązku określenia we wniosku lub wezwaniu do osobistego stawienia świadka lub biegłego – przybliżonej wysokości należności oraz przyznanie wymienionym osobom prawa do wystąpienia z wnioskiem o przyznanie im zaliczki na pokrycie kosztów związanych ze stawieniem i wydaniem opinii (Artykuł VIII),
- 9) szczegółowe określenie zasad postępowania z osobami tymczasowo aresztowanymi lub odbywającymi karę pozbawienia wolności czasowo przekazanymi Państwu wezwanemu, w celu przeprowadzenia w ich obecności czynności związanych z udzieleniem pomocy prawnej, w tym zasad dotyczących tranzytu tych osób przez terytorium obu Państw, w sytuacji wyrażenia zgody przez Państwo trzecie na obecność osoby tymczasowo aresztowanej lub pozbawionej wolności przy wykonywaniu wniosku o udzielenie pomocy prawnej (Artykuł IX),
- 10) rozszerzenie obowiązku przekazywania wyciągów z rejestru skazanych organom policyjnym na potrzeby spraw karnych (Artykuł X),
- 11) sprecyzowanie wymagań formalnych wniosków o doręczenie oraz określenie dokumentów niezbędnych do wykonania wniosków o przeszukanie lub zabezpieczenie dowodów w postępowaniu karnym (Artykuł XI),
- 12) prowadzenie bezpośredniego trybu porozumiewania się sądów i prokuratur przy zachowaniu możliwości pośredniczenia ministerstw sprawiedliwości obu Państw oraz wprowadzenie możliwości przekazywania pism podlegających doręczeniu bezpośrednio drogą pocztową (Artykuł XII),
- 13) ustanowienie zasady, zgodnie z którą przy sporządzaniu wniosków każde z Państw będzie używać swojego języka urzędowego, bez konieczności załączania tłumaczeń na język Państwa wezwanego, i równocześnie określenie wyjątków od tej zasady z równoczesnym określeniem prawa organu wezwanego do ograniczenia swoich czynności do doręczenia pism, adresatowi, jeżeli zgodzi się on je przyjąć, w sytuacji gdy do pism o których doręczenie się wnosi, nie zostały załączone tłumaczenia na język urzędowy Państwa wezwanego (Artykuł XIII),
- 14) określenie zasad ponoszenia kosztów powstałych w wyniku przekazania przedmiotów lub innych wartości majątkowych oraz przekazania lub tranzytu

osób pozbawionych wolności przez ustanowienie obowiązku zwrotu kosztów przez Państwo wzywające (Artykuł XIV),

- 15) rozwinięcie i sprecyzowanie obowiązków wynikających z przekazania zawiadomień o przestępstwie oraz zasad postępowania w sprawach o czyny naruszające przepisy o ruchu drogowym, a także następstw przejęcia ścigania karnego (Artykuł XV i XVI),
- 16) określenie terminów wymiany między ministerstwami sprawiedliwości obu Państw informacji o skazaniach – co najmniej raz na sześć miesięcy (Artykuł XVII),

Wejście w życie Umowy nie pociągnie za sobą zwiększenia wydatków państwa. Umowa nie wprowadza istotnych odstępstw od generalnej zasady wyrażonej w art. 20 Konwencji Europejskiej, że wykonanie wniosku o udzielenie pomocy prawnej nie rodzi obowiązku zwrotu kosztów. Jedynie w art. XIV nakłada na Państwo wzywające obowiązek zwrotu kosztów powstałych w związku z przekazaniem przez Państwo wezwane przedmiotów lub tymczasowym przekazaniem osób pozbawionych wolności. Z uwagi na sporadyczne przypadki występowania z takiego rodzaju wnioskami o pomoc prawną, należy uznać że wejście w życie Umowy nie spowoduje zwiększonych obciążeń finansowych Skarbu Państwa w stosunku do ponoszonych obecnie.

Umowa zawiera przepisy samowykonalne i będzie mogła być stosowana bezpośrednio, mając pierwszeństwo przed ustawą – Kodeks postępowania karnego. Dlatego też nie będzie zachodzić konieczność zmiany prawa wewnętrznego (art. 91 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej).

Ratyfikacja Umowy nastąpi w trybie art. 89 ust. 1 pkt 2 i 5 Konstytucji z uwagi na to, że dotyczy wolności, praw i obowiązków obywatelskich określonych w Konstytucji (m.in. art. 31, art. 36, art. 41, art. 42, art. 45, art. 46, art. 51, art. 52) oraz spraw uregulowanych w ustawie – Kodeks postępowania karnego.

URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ

MINISTER
Prof. dr hab. Danuta Hübner

Sekr. Min. DH/ *1557* /2003/ DPE-agg

Warszawa. *06 sierpnia* 2003 r.

Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności projektów:

- 1) uchwały Rady Ministrów w sprawie przedłożenia Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Austrii o uzupełnieniu i ułatwieniu stosowania Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 r., podpisanej w Warszawie dnia 2 czerwca 2003 r., do ratyfikacji,
- 2) ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Austrii o uzupełnieniu i ułatwieniu stosowania Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 r.,
z prawem Unii Europejskiej, wyrażona na podstawie art. 2, ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej

W związku z przedłożonym projektem uchwały Rady Ministrów w sprawie przedłożenia Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Austrii o uzupełnieniu i ułatwieniu stosowania Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 r., podpisanej w Warszawie dnia 2 czerwca 2003 r., do ratyfikacji (pismo nr RM-111-201-03), uprzejmie informuję, że nie zgłaszam uwag.

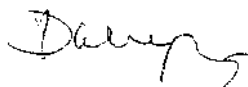
Odnosząc się do przedłożonego projektu ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Austrii o uzupełnieniu i ułatwieniu stosowania Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 r. (pismo nr RM-10-127-03), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Przedłożona do zaopiniowania Umowa ma na celu uzupełnienie postanowień oraz ułatwienie stosowania zasad zawartych w Konwencji Rady Europy o pomocy prawnej w sprawach karnych z 1959 r. W art. 26 ust. 3 tej konwencji przewidziano, że strony mogą zawierać między sobą dwu- lub wielostronne umowy mające na celu uproszczenie stosowania ww. konwencji. Opiniowana Umowa zapewnia prokuratorom i sądom bardziej skuteczne metody i formy współpracy w zwalczaniu przestępczości.
- II. W art. 29 Traktatu o Unii Europejskiej podkreśla się, że celem Unii jest zapewnienie obywatelom wysokiego poziomu bezpieczeństwa w obszarze wolności, bezpieczeństwa i

sprawiedliwości, poprzez podejmowanie wspólnych działań w zakresie współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych. W art. 31 TUE przewidziano, że wspólne działania w zakresie współpracy sądowej w sprawach karnych obejmują m.in. ułatwienie i przyspieszanie współpracy pomiędzy kompetentnymi ministerstwami i organami sądowymi w odniesieniu do postępowania i wykonywania decyzji.

- III. W odniesieniu do przedmiotu opiniowanej umowy, w ramach Unii Europejskiej, przyjęto Konwencję, na podstawie art. 24 TUE, o wzajemnej współpracy w sprawach karnych pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej (Dz. Urz. WE nr C 197, 12.07.2000) oraz Protokół dodatkowy do tej Konwencji (Dz. Urz. WE nr C 326, 21.11.2001). Zarówno Konwencja, jak i Protokół dodatkowy nie weszły jeszcze w życie (nie zostały ratyfikowane przez wszystkie państwa członkowskie). Wymieniona konwencja pełni rolę służebną w stosunku do Konwencji Rady Europy o pomocy prawnej w sprawach karnych z 20 kwietnia 1959 roku. Należy również zauważyć, że konwencja UE będzie otwarta na przystąpienie nowych państw członkowskich UE.
- IV. Problematyka uproszczenia procedury pomocy w sprawach karnych uregulowana jest także w rozdziale II Układu Wykonawczego do Konwencji z Schengen (Dz. Urz. WE nr L 239, 22.09.2000). Postanowienia Układu również mają na celu uzupełnienie i ułatwienie stosowania Konwencji Rady Europy o pomocy w sprawach karnych (art. 48 Układu Wykonawczego). Przewidziano wyraźnie, że postanowienia obowiązujące pomiędzy Stronami Układu na podstawie porozumień dwustronnych pozostają nienaruszone.
- V. Zawieranie umów oraz ratyfikowanie konwencji międzynarodowych jest jednym ze środków o charakterze ogólnym, podejmowanym przez państwa członkowskie Unii Europejskiej w celu wypełnienia zobowiązań wynikających zarówno z poszczególnych postanowień Traktatu, jak i działań podejmowanych przez organy Wspólnoty. Kwestie zawierania, podpisywania i ratyfikowania umów międzynarodowych w zakresie prawa karnego, zgodnie z zasadami wyrażonymi w art. 5 oraz 10 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską należą do kompetencji państw członkowskich i stanowią przedmiot prawa międzynarodowego publicznego.
- VI. W konkluzji stwierdzam, że projekt ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Austrii o uzupełnieniu i ułatwieniu stosowania Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 r., jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:
Pan Włodzimierz Cimoszewicz
Minister Spraw Zagranicznych

Umowa

między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Austrii o uzupełnieniu i ułatwieniu stosowania Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 roku,

Rzeczpospolita Polska

i Republika Austrii,

pragnąc uzupełnić we wzajemnych stosunkach postanowienia Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych, sporządzonej w Strasburgu dnia 20 kwietnia 1959 roku, w brzmieniu określonym przez Protokół Dodatkowy do Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych sporządzony w Strasburgu dnia 17 marca 1978 roku, zwanej dalej Konwencją, oraz pragnąc ułatwić stosowanie zawartych w nich zasad,

postanowiły zawrzeć niniejszą Umowę i uzgodniły, co następuje:

Artykuł I
(do artykułu 1 Konwencji)

1. Pomoc prawna jest udzielana także w postępowaniach w sprawach o przestępstwa, których ściganie należy w chwili wystąpienia z wnioskiem o udzielenie pomocy prawnej do właściwości organu sądowego jednego z Umawiających się Państw, a na terytorium drugiego Umawiającego się Państwa do właściwości organu administracyjnego.

2. W wypadku pomocy prawnej w formie doręczenia pism nie jest konieczne, aby w Państwie wezwanym właściwy do ścigania był organ sądowy lub administracyjny.

3. Można odmówić udzielenia pomocy prawnej, o którą wnosi się na podstawie ustępu 1, jeżeli czyn nie pociągnął za sobą żadnych skutków lub jedynie nieznaczne, a nakład związany z udzieleniem pomocy prawnej nie byłby uzasadniony.

Artykuł II
(do artykułu 1 Konwencji w związku z artykułem 3 Protokołu Dodatkowego)

Konwencję i niniejszą Umowę stosuje się także:

- a) w sprawach o wznowienie postępowania,
- b) w sprawach o ułaskawienie,
- c) w sprawach o prawo do odszkodowania za niesłuszne aresztowanie, zatrzymanie lub skazanie, o ile nie należy stosować postanowień innych umów międzynarodowych.

Artykuł III

(do artykułu 2 Konwencji w związku z artykułem 1 Protokołu Dodatkowego)

1. Przy ocenie, czy do ścigania w Państwie wezwanym właściwy byłby organ sądowy lub administracyjny, nie bada się, czy w tym Państwie istnieje tego samego rodzaju opłata, podatek, cło lub monopol.

2. Istniejący według przepisów prawnych Umawiających się Państw obowiązek zachowania tajemnicy w sprawach skarbowych nie wyłącza udzielenia pomocy prawnej na podstawie niniejszego artykułu. Okoliczności lub fakty, o których dowiedzą się organy sądowe lub administracyjne jednego z Umawiających się Państw w związku z wnioskiem o udzielenie pomocy prawnej, podlegają obowiązkowi zachowania tajemnicy w sprawach skarbowych stosownie do przepisów tego Państwa.

Artykuł IV

(do artykułu 3 Konwencji)

1. Przedmioty lub inne wartości majątkowe pochodzące z czynu zagrożonego karą sądową lub uzyskane w zamian tych przedmiotów będą przekazywane w celu wydania ich pokrzywdzonemu lub w celu innego rozporządzenia przez organ sądowy w Państwie wzywającym, o ile jest to dopuszczalne według prawa tego Państwa, jeżeli:

- a) przedmioty nie są potrzebne w Państwie wezwanym jako dowody w postępowaniu toczącym się przed sądem lub organem administracyjnym,
- b) przedmioty nie podlegają przepadkowi lub konfiskacie w Państwie wezwanym,
- c) osoby trzecie nie zgłaszają do nich roszczeń.

2. Dla wniosku na podstawie ustępu 1 nie jest wymagane postanowienie organu sądowego o zabezpieczeniu przedmiotów.

3. Jeżeli Państwo wezwane zrzekło się zwrotu przedmiotów, to wówczas przy ich wydawaniu nie będzie korzystało z prawa zatrzymania lub zajęcia tych przedmiotów stosownie do przepisów prawa celnego lub podatkowego, chyba że

samego pokrzywdzonego w wyniku przestępstwa właściciela tych przedmiotów obciążają takie opłaty.

Artykuł V **(do artykułu 4 Konwencji)**

1. Zezwala się przedstawicielom organów uczestniczącym w postępowaniu karnym i innym osobom uczestniczącym w postępowaniu oraz ich przedstawicielom, na wniosek Państwa wzywającego, na obecność przy podejmowaniu czynności w ramach pomocy prawnej w Państwie wezwanym. Mogą oni wnosić uzupełniające pytania lub proponować określone środki. Artykuł 12 Konwencji stosuje się odpowiednio.

2. Na obecność przedstawicieli organów drugiego Umawiającego się Państwa, o której mowa w ustępie 1, wymagana jest zgoda: w Rzeczypospolitej Polskiej - Ministerstwa Sprawiedliwości, a w Republice Austrii - Związkowego Ministerstwa Sprawiedliwości.

Artykuł VI **(do artykułu 5 Konwencji)**

Pomocy prawnej w formie zabezpieczenia przedmiotów lub przeszukania udziela się tylko wtedy, jeżeli w chwili wystąpienia z wnioskiem o udzielenie pomocy prawnej do ścigania przestępstwa stanowiącego podstawę wniosku właściwy byłby w Państwie wezwanym organ sądowy.

Artykuł VII **(do artykułu 6 Konwencji)**

Państwo wezwane może zrzec się zwrotu dowodów lub dokumentów wymienionych w artykule 3 ustęp 1 Konwencji, chyba że osoby trzecie zgłaszające do nich roszczenia nie wyrażają zgody na zrzeczenie się.

Artykuł VIII **(do artykułu 10 Konwencji)**

Artykuł 10 ustęp 2 Konwencji stosuje się we wszystkich wypadkach wezwania świadka lub biegłego. Osoby te mogą same wystąpić z wnioskiem o przyznanie zaliczki na podstawie artykułu 10 ustęp 3 Konwencji.

Artykuł IX **(do artykułów 11 i 12 Konwencji)**

1. Jeżeli Państwo wezwane wyrazi zgodę na obecność w czasie wykonywania wniosku o udzielenie pomocy prawnej osoby pozbawionej wolności na terytorium Państwa wzywającego, to zobowiązane jest ono do przetrzymywania tej osoby w areszcie przez cały czas jej pobytu na swym terytorium, a po zakończeniu czynności związanych z pomocą prawną - do niezwłocznego przekazania jej z powrotem Państwu wzywającemu, o ile nie żąda ono jej zwolnienia.

2. Jeżeli państwo trzecie wyrazi zgodę na obecność w czasie wykonywania wniosku o udzielenie pomocy prawnej osoby pozbawionej wolności na terytorium jednego z Umawiających się Państw, to do tranzytu tej osoby przez terytorium drugiego Umawiającego się Państwa stosuje się odpowiednio artykuł 11 ustępy 2 i 3 Konwencji.

3. W wypadkach wymienionych w ustępach 1 i 2 stosuje się odpowiednio postanowienia artykułu 12 Konwencji.

Artykuł X
(do artykułu 13 Konwencji)

Państwo wezwane przekazuje informacje z rejestru skazanych, o jakie występują organy policyjne drugiego Państwa dla potrzeb spraw karnych, w takim zakresie, w jakim organy policyjne Państwa wezwanego mogłyby otrzymywać je w podobnych wypadkach.

Artykuł XI
(do artykułu 14 Konwencji)

1. We wniosku o doręczenie oznacza się przy danych o przedmiocie i podstawie wniosku także rodzaj pisma, jakie ma być doręczone oraz pozycję adresata w postępowaniu.

2. Do wniosku o przeszukanie lub zabezpieczenie dowodów i dokumentów dołącza się wypis lub poświadczony odpis postanowienia organu sądowego.

Artykuł XII
(do artykułu 15 Konwencji)

1. Jeżeli Umowa niniejsza nie stanowi inaczej, organy sądowe obu Umawiających się Państw porozumiewają się w zakresie pomocy prawnej w sprawach karnych - bezpośrednio. Wnioski na podstawie Konwencji i niniejszej Umowy mogą być przekazywane również za pośrednictwem Ministerstwa Sprawiedliwości Rzeczypospolitej Polskiej z jednej strony i Związkowego Ministerstwa Sprawiedliwości Republiki Austrii z drugiej strony.

2. Wnioski o przeszukanie lub zabezpieczenie, przekazanie przedmiotów, przekazanie lub tranzyt osób pozbawionych wolności przekazywane są za pośrednictwem Ministerstwa Sprawiedliwości Rzeczypospolitej Polskiej z jednej strony i Związkowego Ministerstwa Sprawiedliwości Republiki Austrii z drugiej strony. W pilnych wypadkach dopuszczalny jest bezpośredni tryb porozumienia się między organami sądowymi, jednak odpis wniosku przekazywany jest jednocześnie w trybie określonym w zdaniu 1 niniejszego ustępu.

3. Podlegające doręczeniu pisma mogą być przekazywane bezpośrednio drogą pocztową za zwrotnym potwierdzeniem odbioru. Pisma przekazane drogą pocztową, których doręczenie nie byłoby dopuszczalne według Konwencji i niniejszej Umowy uważa się w obu Umawiających się Państwach za nie doręczone odbiorcy.

4. Wnioski określone w artykule X niniejszej Umowy przekazywane są za pośrednictwem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji Rzeczypospolitej Polskiej z jednej strony i Związkowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Republiki Austrii z drugiej strony; odpowiedzi przesyła się w takim samym trybie. W wypadku niebezpieczeństwa zwłoki dopuszczalny jest bezpośredni tryb porozumienia się między organami policji i właściwymi organami rejestru skazanych.

Artykuł XIII

(do artykułu 16 Konwencji)

1. Jeżeli Umowa niniejsza nie stanowi inaczej, do wniosków przesyłanych na podstawie niniejszej Umowy nie dołącza się tłumaczenia wniosków i załączanych do nich dokumentów.

2. Do pism podlegających doręczeniu dołącza się ich tłumaczenie na język urzędowy Państwa wezwanego sporządzone i poświadczone przez tłumacza urzędowo dopuszczonego mającego siedzibę w jednym z Umawiających się Państw. Poświadczenie zgodności podpisu tłumacza nie jest wymagane.

3. Jeżeli do pism, o których doręczenie się wnosi, nie są dołączone ich tłumaczenia

na język Państwa wezwanego, wezwany organ sądowy ograniczy swe czynności do doręczenia pism adresatowi wskazanemu we wniosku, jeżeli zgodzi się on je przyjąć.

4. Do pism przekazywanych bezpośrednio drogą pocztową zgodnie z artykułem XII ustęp 3 niniejszej Umowy dołącza się ich tłumaczenie na język Państwa wezwanego. Jeżeli do pisma podlegającego doręczeniu nie dołączono tłumaczenia na język Państwa wezwanego, to doręczenie uważa się w obu Umawiających się Państwach za nie dokonane. Przy doręczaniu pism drogą pocztową własnym obywatelom można zrezygnować z dołączania tłumaczeń.

Artykuł XIV

(do artykułu 20 Konwencji)

Koszty powstałe w wyniku przekazania przedmiotów lub innych wartości majątkowych stosownie do artykułu IV i w wyniku przekazania lub tranzytu osób pozbawionych wolności stosownie do artykułu IX niniejszej Umowy zwracane są przez Państwo wzywające

Artykuł XV

(do artykułu 21 Konwencji)

1. Na podstawie zawiadomienia o przestępstwie przekazanego stosownie do artykułu 21 Konwencji, właściwe organy drugiego Państwa rozpoczną postępowanie karne według przepisów prawnych tego Umawiającego się Państwa w taki sam sposób, jak w wypadku przestępstwa dokonanego na terytorium własnego państwa.

2. Właściwe organy państwa, na którego terytorium znajduje się miejsce popełnienia czynu, badają w poszczególnych wypadkach czy zawiadomienie na podstawie artykułu 21 Konwencji jest pożądane w celu ustalenia prawdy, wymierzenia i wykonania kary, daje lepsze możliwości resocjalizacji sprawcy lub jest pożądane z innych powodów istotnych dla postępowania karnego.

3. Wymiana pism na podstawie artykułu 21 Konwencji odbywa się bezpośrednio pomiędzy prokuraturami okręgowymi Rzeczypospolitej Polskiej z jednej strony i prokuraturami przy sądach krajowych Republiki Austrii z drugiej strony.

4. Czyny naruszające przepisy o ruchu drogowym są oceniane w Państwie wezwanym na podstawie przepisów o ruchu drogowym obowiązujących w miejscu zdarzenia.

5. Wniosek lub zgoda pokrzywdzonego niezbędne do wszczęcia postępowania karnego, zgłoszone na terytorium wzywającego Umawiającego się Państwa są również skuteczne w Państwie wezwanym. Jeżeli wniosek lub zgoda pokrzywdzonego są niezbędne do wszczęcia postępowania karnego tylko według prawa Państwa wezwanego, to wówczas mogą być one przekazane dodatkowo w odpowiednim terminie określonym przez to Państwo.

6. Zawiadomienie powinno zawierać zwięzły opis stanu faktycznego oraz możliwie dokładne dane dotyczące osoby podejrzanej, jej obywatelstwa, miejsca zamieszkania i pobytu. Do zawiadomienia dołącza się:

- a) oryginał lub uwierzytelniony odpis (kopię) akt karnych oraz dowody rzeczowe,
- b) tekst przepisów karnych odnoszących się do czynu i kary, obowiązujących w państwie, w którym popełniono czyn, a w wypadkach czynów naruszających przepisy o ruchu drogowym ponadto tekst przepisów o ruchu drogowym obowiązujących w miejscu zdarzenia,
- c) wniosek lub zgodę pokrzywdzonego, o ile są niezbędne do wszczęcia postępowania karnego.

7. Oryginał akt oraz dowody rzeczowe zostaną zwrócone Państwu wzywającemu w możliwie najkrótszym terminie, chyba że zrzekło się ono ich zwrotu. Prawa Państwa wezwanego i osób trzecich do przekazanych przedmiotów pozostają nienaruszone.

8. Zawiadomienie na podstawie artykułu 21 Konwencji powoduje w Państwie wezwanym: w Rzeczypospolitej Polskiej – przerwanie biegu przedawnienia, a w Republice Austrii – zawieszenie biegu przedawnienia. Właściwa w tym zakresie jest chwila wysłania wniosku do Państwa wezwanego.

9. Koszty powstałe w wyniku stosowania artykułu 21 Konwencji i niniejszego artykułu nie podlegają zwrotowi.

Artykuł XVI

(do artykułu 21 Konwencji)

Organy sądowe Państwa wzywającego nie podejmują dalszych środków ścigania lub wykonania orzeczenia wobec osoby podejrzanej z powodu czynu będącego przedmiotem zawiadomienia:

- a) jeżeli kara wymierzona w Państwie wezwanym została wykonana lub nie podlega już wykonaniu,
- b) w okresie gdy wykonanie kary zostało całkowicie lub częściowo zawieszona lub gdy nastąpiło odroczenie wykonania kary,
- c) jeżeli z powodu dowodów nastąpiło prawomocne uniewinnienie lub ostateczne umorzenie postępowania.

Artykuł XVII

(do artykułu 22 Konwencji w związku z artykułem 4 Protokołu Dodatkowego)

1. Informacje o skazaniach są wymieniane co najmniej raz na sześć miesięcy pomiędzy Ministerstwem Sprawiedliwości Rzeczypospolitej Polskiej a Związkowym Ministerstwem Spraw Wewnętrznych Republiki Austrii.

2. Umawiające się Państwo, które przekazało informację na podstawie artykułu 22 Konwencji, przekaże na wniosek drugiego Umawiającego się Państwa w konkretnej sprawie odpisy prawomocnych orzeczeń skazujących i informacje o zastosowanych środkach. Wymiana pism odbywa się między Ministerstwem Sprawiedliwości Rzeczypospolitej Polskiej a Związkowym Ministerstwem Sprawiedliwości Republiki Austrii.

Artykuł XVIII
(do artykułu 24 Konwencji)

W rozumieniu niniejszej Umowy organami sądowymi są sądy, prokuratury i ministerstwa sprawiedliwości obu Umawiających się Stron.

Artykuł XIX
(do artykułu 29 Konwencji)

Jeżeli jedno z Umawiających się Państw wypowie Konwencję, to wypowiedzenie nabiera mocy w stosunkach między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Austrii po upływie dwóch lat od daty otrzymania notyfikacji wypowiedzenia przez Sekretarza Generalnego Rady Europy.

Artykuł XX

1. Umowa niniejsza podlega ratyfikacji. Wymiana dokumentów ratyfikacyjnych nastąpi w

2. Umowa niniejsza wejdzie w życie pierwszego dnia trzeciego miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpiła wymiana dokumentów ratyfikacyjnych.

3. Umowa niniejsza zawarta jest na czas nieokreślony, o ile jedno z Umawiających się Państw nie wypowie jej na piśmie w drodze dyplomatycznej; w takim wypadku Umowa utraci moc po upływie jednego roku od wypowiedzenia nie później jednak niż w dniu, w którym przestanie obowiązywać w stosunkach między Umawiającymi się Państwami Europejska Konwencja o pomocy prawnej w sprawach karnych.

Na dowód czego pełnomocnicy obu Umawiających się Państw podpisali niniejszą Umowę i opatrzyli ją pieczęciami.

Sporządzono w dnia w dwóch egzemplarzach, każdy w językach polskim i niemieckim, przy czym oba teksty są jednakowo autentyczne.

W imieniu
Rzeczypospolitej Polskiej

W imieniu
Republiki Austrii

VERTRAG
zwischen der Republik Polen und der Republik Österreich
über die Ergänzung des Europäischen Übereinkommens über die
Rechtshilfe in Strafsachen vom 20. April 1959
und die Erleichterung seiner Anwendung

Die Republik Polen und die Republik Österreich

in dem Wunsch, das Europäische Übereinkommen über die Rechtshilfe in Strafsachen vom 20. April 1959, im folgenden als Übereinkommen bezeichnet, in der Fassung des Zusatzprotokolls zum Europäischen Übereinkommen über die Rechtshilfe in Strafsachen vom 17. März 1978, im Verhältnis zwischen den beiden Staaten zu ergänzen und die Anwendung der darin enthaltenen Grundsätze zu erleichtern,

haben folgendes vereinbart:

Artikel I

(zu Artikel 1 des Übereinkommens)

(1) Rechtshilfe wird auch für Verfahren wegen strafbarer Handlungen geleistet, deren Bestrafung in dem Zeitpunkt, in dem um Rechtshilfe ersucht wird, in einem der beiden Vertragsstaaten in die Zuständigkeit eines Gerichtes und im anderen Vertragsstaat in die Zuständigkeit einer Verwaltungsbehörde fällt.

(2) Für die Rechtshilfe durch Zustellung von Schriftstücken ist es nicht erforderlich, daß im ersuchten Staat eine Justiz- oder Verwaltungsbehörde zur

Verfolgung zuständig ist.

(3) Die aufgrund des Abs. 1 erbetene Rechtshilfe kann abgelehnt werden, wenn die Tat keine oder nur unbedeutende Folgen nach sich gezogen hat und der mit der Leistung der Rechtshilfe verbundene Aufwand nicht gerechtfertigt wäre.

Artikel II

(zu Artikel 1 des Übereinkommens in Verbindung
mit Artikel 3 des Zusatzprotokolls)

Das Übereinkommen und dieser Vertrag werden auch angewendet:

- a) in Angelegenheiten der Wiederaufnahme des Verfahrens;
- b) in Gnadensachen;
- c) in Verfahren über Ansprüche auf Entschädigung für ungerechtfertigte Haft oder Anhaltung oder für ungerechtfertigte Verurteilung, soweit nicht Bestimmungen anderer zwischenstaatlicher Vereinbarungen anzuwenden sind.

Artikel III

(zu Artikel 2 des Übereinkommens in Verbindung
mit Artikel 1 des Zusatzprotokolls)

(1) Bei der Beurteilung, ob für die Verfolgung im ersuchten Staat eine Justiz- oder eine Verwaltungsbehörde zuständig wäre, wird nicht geprüft, ob in diesem Staat eine Abgabe oder Steuer, ein Zoll oder Monopol gleicher Art besteht.

(2) Die nach den Vorschriften der Vertragsstaaten bestehenden Geheimhaltungspflichten in fiskalischen Angelegenheiten stehen der nach diesem Artikel zu leistenden Rechtshilfe nicht entgegen. Umstände oder Tatsachen, die den Justiz- oder Verwaltungsbehörden eines Vertragsstaates im Zusammenhang mit einem Rechtshilfeersuchen bekannt werden, unterliegen der nach den Vorschriften dieses Vertragsstaates in fiskalischen Angelegenheiten bestehenden Geheimhaltungspflicht.

Artikel IV

(zu Artikel 3 des Übereinkommens)

- (1) Gegenstände oder andere Vermögenswerte, die aus einer mit gerichtlicher Strafe bedrohten Handlung herrühren oder durch diese erlangt worden sind, werden zum Zwecke der Aushändigung an den Geschädigten oder zu einer anderen justizbehördlichen Verfügung im ersuchenden Staat übermittelt, sofern dies nach dem Recht des ersuchenden Staates zulässig ist und nicht
- a) die Gegenstände im ersuchten Staat als Beweisstücke für ein bei einem Gericht oder einer Verwaltungsbehörde anhängiges Verfahren benötigt werden;
 - b) die Gegenstände im ersuchten Staat der Einziehung oder dem Verfall unterliegen oder
 - c) Dritte Rechte an ihnen geltend machen.

(2) Für ein Ersuchen nach Abs. 1 ist eine justizbehördliche Anordnung der Sicherstellung nicht erforderlich.

(3) Ein Zolpfandrecht oder eine sonstige dingliche Haftung nach den Vorschriften des Zoll- oder Steuerrechtes wird der ersuchte Staat bei der Übermittlung von Gegenständen unter Verzicht auf deren Rückgabe nicht geltend machen, es sei denn, daß der durch die strafbare Handlung geschädigte Eigentümer der Gegenstände die Abgabe selbst schuldet.

Artikel V

(zu Artikel 4 des Übereinkommens)

(1) Den Vertretern der am Strafverfahren beteiligten Behörden sowie den sonstigen Beteiligten und ihren Rechtsbeiständen wird auf Ersuchen des ersuchenden Staates die Anwesenheit bei der Vornahme der Rechtshilfehandlungen im ersuchten Staat gestattet. Sie können ergänzende Fragen oder die Durchführung ergänzender Handlungen anregen. Artikel 12 des Übereinkommens findet Anwendung.

(2) Zur Dienstverrichtung der Behördenvertreter des anderen Vertragsstaates gemäß Abs. 1 bedarf es in der Republik Polen der Zustimmung des Justizministeriums, in Österreich der Zustimmung des Bundesministeriums für Justiz.

Artikel VI

(zu Artikel 5 des Übereinkommens)

Rechtshilfe durch Sicherstellung von Gegenständen oder Durchsuchung wird nur geleistet, wenn zur Verfolgung der dem Ersuchen zugrundeliegenden strafbaren Handlung in dem Zeitpunkt, in dem um Rechtshilfe ersucht wird, im ersuchten Staat eine Justizbehörde zuständig wäre.

Artikel VII

(zu Artikel 6 des Übereinkommens)

Der ersuchte Staat kann auf die Rückgabe der in Artikel 3 Abs. 1 des Übereinkommens erwähnten Beweisstücke oder Schriftstücke verzichten, es sei denn, daß Dritte, die Rechte an ihnen geltend machen, dem Verzicht nicht zustimmen.

Artikel VIII

(zu Artikel 10 des Übereinkommens)

Artikel 10 Abs. 2 des Übereinkommens findet auf alle Fälle der Vorladung eines Zeugen oder Sachverständigen Anwendung. Diese Personen können selbst einen Vorschuß nach Artikel 10 Abs. 3 des Übereinkommens verlangen.

Artikel IX

(zu Artikel 11 und 12 des Übereinkommens)

(1) Gestattet der ersuchte Staat die Anwesenheit einer im Hoheitsgebiet des ersuchenden Staates in Haft befindlichen Person bei der Erledigung eines Rechtshilfeersuchens, so hat er sie für die Dauer ihres Aufenthalts in seinem Hoheitsgebiet in Haft zu halten und sie nach der Vornahme der Rechtshilfebehandlung dem ersuchenden Staat unverzüglich wieder zu überstellen, sofern nicht dieser die Freilassung verlangt.

(2) Gestattet ein dritter Staat die Anwesenheit einer im Hoheitsgebiet eines Vertragsstaates in Haft befindlichen Person bei der Erledigung eines Rechtshilfeersuchens, so gelten für die Beförderung dieses Häftlings durch das

Hoheitsgebiet des anderen Vertragsstaates die Absätze 2 und 3 des Artikels 11 des Übereinkommens.

(3) Die Bestimmungen des Artikel 12 des Übereinkommens sind auf die in den Absätzen 1 und 2 erwähnten Fälle anzuwenden.

Artikel X

(zu Artikel 13 des Übereinkommens)

Polizeibehörden des anderen Vertragsstaates übermitteln für Zwecke der Strafrechtspflege erbetene Auskünfte aus dem Strafregister in demselben Umfang, in dem die Polizeibehörden des ersuchten Staates sie in ähnlichen Fällen erhalten können.

Artikel XI

(zu Artikel 14 des Übereinkommens)

(1) In Zustellersuchen wird bei den Angaben über den Gegenstand und den Grund des Ersuchens auch die Art des zuzustellenden Schriftstückes sowie die Stellung des Empfängers im Verfahren bezeichnet.

(2) Einem Ersuchen um Durchsuchung oder Sicherstellung von Beweisstücken oder Schriftstücken wird eine Ausfertigung oder beglaubigte Abschrift der justizbehördlichen Anordnung beigelegt.

Artikel XII

(zu Artikel 15 des Übereinkommens)

(1) Soweit dieser Vertrag nichts anderes bestimmt, können die Justizbehörden der beiden Vertragsstaaten in Angelegenheiten der Rechtshilfe in Strafsachen unmittelbar miteinander verkehren. Ersuchen nach dem Übereinkommen und diesem Vertrag können auch einerseits durch das Justizministerium der Republik Polen und andererseits durch das Bundesministerium für Justiz der Republik Österreich übermittelt werden.

(2) Ersuchen um Vornahme einer Durchsuchung oder Sicherstellung, um

Übermittlung von Gegenständen, um Überstellung oder Durchbeförderung von Häftlingen werden durch das Justizministerium der Republik Polen einerseits und durch das Bundesministerium für Justiz der Republik Österreich andererseits übermittelt. In dringenden Fällen ist der unmittelbare Verkehr zwischen den Justizbehörden zulässig, jedoch wird gleichzeitig eine Abschrift des Ersuchens auf dem in Satz 1 dieses Absatzes vorgesehenen Weg übermittelt.

(3) Zuzustellende Schriftstücke können auch unmittelbar durch die Post mit Rückschein übermittelt werden. Im Postweg übermittelte Schriftstücke, deren Zustellung nach dem Übereinkommen und diesem Vertrag nicht zulässig wäre, gelten in beiden Vertragsstaaten als dem Empfänger nicht zugekommen.

(4) Die im Artikel X dieses Vertrages erwähnten Ersuchen werden durch das Ministerium für Inneres und Administration der Republik Polen einerseits und durch das Bundesministerium für Inneres der Republik Österreich andererseits übermittelt und auf demselben Weg beantwortet. Bei Gefahr in Verzug ist der unmittelbare Verkehr zwischen den Polizeibehörden und den zuständigen Strafregisterbehörden zulässig.

Artikel XIII

(zu Artikel 16 des Übereinkommens)

(1) Übersetzungen von Ersuchen, die nach diesem Vertrag gestellt werden, sowie von beigefügten Unterlagen werden, soweit dieser Vertrag nichts anderes bestimmt, nicht angeschlossen.

(2) Den zuzustellenden Schriftstücken ist eine Übersetzung in die Sprache des ersuchten Staates anzuschließen, die von einem amtlich bestellten Dolmetscher mit Sitz in einem der Vertragsstaaten angefertigt und beglaubigt ist. Eine Beglaubigung der Unterschrift des Dolmetschers ist nicht erforderlich.

(3) Ist das zuzustellende Schriftstück nicht mit einer Übersetzung in die Sprache des ersuchten Staates versehen, so hat sich die ersuchte Justizbehörde darauf zu beschränken, die Zustellung durch Übergabe des Schriftstückes an den im Ersuchen bezeichneten Empfänger zu bewirken, wenn dieser zur Annahme bereit ist.

(4) Schriftstücken, die nach Artikel XII Abs. 3 dieses Vertrages unmittelbar im Postweg zugestellt werden, ist eine Übersetzung in die Sprache des ersuchten Staates anzuschließen. Ist das zuzustellende Schriftstück nicht mit einer Übersetzung in die Sprache des ersuchten Staates versehen, so gilt die Zustellung in beiden Vertragsstaaten als nicht bewirkt. Bei der Zustellung von Schriftstücken im Postweg an eigene Staatsangehörige kann auf Übersetzungen verzichtet werden.

Artikel XIV

(zu Artikel 20 des Übereinkommens)

Die durch die Übermittlung von Gegenständen oder anderen Vermögenswerten gemäß Artikel IV und durch die Überstellung oder Durchbeförderung von Häftlingen gemäß Artikel IX entstandenen Kosten werden vom ersuchenden Staat erstattet.

Artikel XV

(zu Artikel 21 des Übereinkommens)

(1) Aufgrund einer nach Artikel 21 des Übereinkommens übermittelten Anzeige zur Strafverfolgung werden die zuständigen Behörden des anderen Vertragsstaates nach Maßgabe der Rechtsvorschriften dieses Vertragsstaates ein Strafverfahren in derselben Weise einleiten, wie bei einer im eigenen Staatsgebiet begangenen strafbaren Handlung.

(2) Die zuständigen Behörden des Tatortstaates werden im Einzelfall prüfen, ob eine Anzeige nach Artikel 21 des Übereinkommens im Interesse der Wahrheitsfindung, aus anderen für das Strafverfahren wichtigen Gründen, aus Gründen der Strafzumessung oder des Strafvollzuges oder im Interesse der Resozialisierung des Beschuldigten geboten ist.

(3) Der Schriftverkehr aufgrund des Artikels 21 des Übereinkommens findet unmittelbar zwischen den Staatsanwaltschaften bei den in Strafsachen tätigen Kreisstaatsanwaltschaften der Republik Polen einerseits und den Gerichtshöfen der Republik Österreich andererseits statt.

(4) Der Beurteilung von Verkehrsstraftaten sind im ersuchten Staat die am

Tatort geltenden Verkehrsregeln zugrunde zu legen.

(5) Ein zur Einleitung des Strafverfahrens notwendiger Antrag oder eine solche Ermächtigung des Verletzten, die in dem ersuchenden Staat vorliegt, ist auch im ersuchten Staat wirksam. Ist nur nach dem Recht des ersuchten Staates ein Antrag oder eine Ermächtigung des Verletzten erforderlich, kann dieser Antrag oder diese Ermächtigung innerhalb einer von diesem Staat zu bestimmenden angemessenen Frist nachgeholt werden.

(6) Die Anzeige hat eine kurze Darstellung des Sachverhalts sowie möglichst genaue Angaben über die beschuldigte Person, ihre Staatsangehörigkeit und ihren Wohn- und Aufenthaltsort zu enthalten. Ihr werden beigefügt:

a) die Akten in Urschrift oder in beglaubigter Abschrift (Kopie) sowie Beweisgegenstände;

b) eine Abschrift der Bestimmungen über den Tatbestand und die Strafe, die nach dem am Tatort geltenden Recht auf die Tat anwendbar sind, sowie bei Verkehrsstraftaten außerdem eine Abschrift der für die Beurteilung maßgebenden Verkehrsregeln;

c) zur Einleitung des Strafverfahrens erforderliche Anträge oder Ermächtigungen des Verletzten.

(7) Beweisgegenstände und urschriftliche Unterlagen werden dem ersuchenden Staat sobald wie möglich zurückgegeben, soweit er auf die Rückgabe nicht verzichtet. Etwa bestehende Rechte des ersuchten Staates oder dritter Personen an den übermittelten Gegenständen bleiben unberührt.

(8) Eine Anzeige gemäß Artikel 21 unterbricht in Polen den Fortlauf der Verjährung als jeweils ersuchter Staat und hemmt den Fortlauf der Verjährung in Österreich. Maßgebend hierfür ist der Zeitpunkt der Absendung des Ersuchens an den ersuchten Staat.

(9) Die durch die Anwendung des Artikels 21 des Übereinkommens und dieses Artikels entstandenen Kosten werden nicht ersetzt.

Artikel XVI

(zu Artikel 21 des Übereinkommens)

Die Justizbehörden des ersuchenden Staates sehen von weiteren Verfolgungs-

oder Vollstreckungsmaßnahmen wegen der angezeigten Tat gegen die beschuldigte Person ab,

a) wenn die im ersuchten Staat verhängte Strafe vollstreckt oder nicht mehr vollstreckbar ist;

b) solange der Strafvollzug ganz oder teilweise ausgesetzt oder die Entscheidung über die Bestrafung aufgeschoben ist;

c) wenn aus Beweisgründen ein rechtskräftiger Freispruch oder eine endgültige Einstellung erfolgt ist.

Artikel XVII

(zu Artikel 22 des Übereinkommens in Verbindung mit Artikel 4 des Zusatzprotokolls)

(1) Die Strafnachrichten werden mindestens einmal halbjährlich zwischen dem Justizministerium der Republik Polen und dem Bundesministerium für Inneres der Republik Österreich ausgetauscht.

(2) Der Vertragsstaat, der eine Auskunft auf Grund des Art. 22 des Übereinkommens übermittelt hat, wird auf Ersuchen des anderen Vertragsstaates im Einzelfall Abschriften der rechtskräftigen strafrechtlichen Urteile und Auskünfte über die angewandten Maßnahmen übermitteln. Der Schriftverkehr findet zwischen dem Justizministerium der Republik Polen und dem Bundesministerium für Justiz der Republik Österreich statt.

Artikel XVIII

(zu Artikel 24 des Übereinkommens)

Im Sinne dieses Vertrages gelten als Justizbehörden die Gerichte, die Staatsanwaltschaften und die Justizministerien beider Vertragsstaaten.

Artikel XIX

(zu Artikel 29 des Übereinkommens)

Kündigt einer der Vertragsstaaten das Übereinkommen, so wird die Kündigung im Verhältnis zwischen der Republik Polen und der Republik Österreich zwei Jahre nach Eingang der Notifikation der Kündigung beim Generalsekretär des

Europarates wirksam.

Artikel XX

- (1) Dieser Vertrag bedarf der Ratifikation; die Ratifikationsurkunden werden in Wien ausgetauscht.
- (2) Dieser Vertrag tritt am ersten Tag des dritten Monats in Kraft, der auf den Monat folgt, in dem die Ratifikationsurkunden ausgetauscht wurden.
- (3) Der Vertrag bleibt auf unbestimmte Zeit in Kraft, sofern nicht einer der Vertragsstaaten den Vertrag schriftlich auf diplomatischem Weg kündigt; in diesem Fall tritt der Vertrag ein Jahr nach der Kündigung, spätestens aber zu dem Zeitpunkt außer Kraft, in dem das Europäische Übereinkommen über die Rechtshilfe in Strafsachen zwischen den Vertragsstaaten des vorliegenden Vertrages außer Kraft tritt.

Zu Urkund dessen haben die Bevollmächtigten der beiden Vertragsstaaten diesen Vertrag unterzeichnet und mit Siegeln versehen.

Geschehen zu Warschau am 2. Juni 2003 in zwei
Urschriften in polnischer und deutscher Sprache, wobei beide Texte
gleichermaßen authentisch sind.

Für die Republik Polen:

Für die Republik Österreich:

